Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 16ης Μαρτίου 2017 [1]

«Προδικαστική παραπομπή — Τελωνειακή ένωση — Κοινοτικός τελωνειακός κώδικας — Άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′ — Εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Προϋποθέσεις — Σφάλμα των τελωνειακών αρχών — Υποχρέωση του εισαγωγέα να ενεργεί καλόπιστα και να επαληθεύει τις περιστάσεις της εκδόσεως του πιστοποιητικού καταγωγής “τύπου Α” — Αποδεικτικά μέσα — Έκθεση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF)»

Στην υπόθεση C-47/16,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (Ανώτατο Δικαστήριο, τμήμα διοικητικών διαφορών, Λετονία) με απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2016, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Ιανουαρίου 2016, στο πλαίσιο της δίκης

Valsts ieņēmumu dienests

κατά

«Veloserviss» SIA,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Regan, πρόεδρο τμήματος, J.-C. Bonichot και S. Rodin (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Λετονική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους I. Kalniņš και K. Freimanis,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον A. Caeiros και την I. Rubene,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η λετονική.

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1992, L 302, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000 (ΕΕ 2000, L 311, σ. 17) (στο εξής: τελωνειακός κώδικας).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Valsts ieņēmumu dienests (λετονικής φορολογικής αρχής, στο εξής: φορολογική αρχή) και της «Veloserviss» SIA σχετικά με την επιβολή εισαγωγικών δασμών και φόρου προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ), πλέον τόκων υπερημερίας, στο πλαίσιο εκ των υστέρων ελέγχου μιας τελωνειακής διασαφήσεως.

Το νομικό πλαίσιο

3 Το άρθρο 78, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα, που φέρει τον τίτλο «Εκ των υστέρων έλεγχος των διασαφήσεων», ορίζει τα εξής:

«Όταν από την επανεξέταση της διασάφησης ή τους εκ των υστέρων ελέγχους προκύπτει ότι οι διατάξεις που διέπουν το σχετικό τελωνειακό καθεστώς έχουν εφαρμοστεί βάσει ανακριβών ή ελλιπών στοιχείων, οι τελωνειακές αρχές, τηρώντας τις διατάξεις που έχουν ενδεχομένως θεσπιστεί, λαμβάνουν τα απαιτούμενα μέτρα για να επανορθώσουν την κατάσταση λαμβάνοντας υπόψη τους τα νέα στοιχεία που βρίσκονται στη διάθεσή τους.»

4 Το άρθρο 220, παράγραφος 2, του τελωνειακού κώδικα έχει ως εξής:

«Εκτός των περιπτώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 217 παράγραφος 1 δεύτερο και τρίτο εδάφιο, δεν επιτρέπεται εκ των υστέρων καταλογισμός όταν:

[…]

β) το νομίμως οφειλόμενο ποσό των δασμών δεν βεβαιώθηκε από λάθος των ίδιων των τελωνειακών αρχών, το οποίο λογικά δεν μπορούσε να ανακαλυφθεί από τον οφειλέτη, εφόσον ο τελευταίος ενήργησε με καλή πίστη και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση.

Όταν το προτιμησιακό καθεστώς ενός εμπορεύματος θεσπίζεται βάσει συστήματος διοικητικής συνεργασίας με τη συμμετοχή των αρχών τρίτης χώρας, η χορήγηση πιστοποιητικού από τις εν λόγω αρχές, εφόσον αυτό αποδειχθεί ανακριβές, συνιστά σφάλμα το οποίο δεν όφειλε ευλόγως να έχει γίνει αντιληπτό κατά την έννοια του πρώτου εδαφίου.

Η έκδοση ανακριβούς πιστοποιητικού, ωστόσο, δεν συνιστά σφάλμα εάν το πιστοποιητικό βασίζεται σε ανακριβή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα, εκτός εάν, ιδίως, είναι προφανές ότι οι αρμόδιες για την έκδοσή του αρχές γνώριζαν ή θα έπρεπε να γνωρίζουν ότι τα εμπορεύματα δεν πληρούν τους απαιτούμενους όρους προκειμένου να επωφεληθούν προτιμησιακής μεταχείρισης.

Ο υπόχρεος μπορεί να επικαλεστεί την καλή του πίστη εφόσον μπορεί να αποδείξει ότι, κατά την περίοδο των συγκεκριμένων εμπορικών πράξεων, κατέβαλε κάθε επιμέλεια ώστε να εξακριβωθεί ότι τηρούνται όλες οι προϋποθέσεις για την προτιμησιακή μεταχείριση.

Ο υπόχρεος δεν μπορεί, ωστόσο, να επικαλεστεί την καλή του πίστη εάν η Επιτροπή έχει δημοσιεύσει στην *Επίσημη Εφημερίδα* [*της Ευρωπαϊκής Ένωσης*] ανακοίνωση στην οποία αναφέρεται ότι υπάρχουν βάσιμες αμφιβολίες όσον αφορά την ορθή εφαρμογή του προτιμησιακού καθεστώτος από τη δικαιούχο χώρα·

[…]».

5 Το άρθρου 72α, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ 1993, L 253, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1602/2000 της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 2000 (ΕΕ 2000, L 188, σ. 1), έχει ως εξής:

«Ο χαρακτήρας καταγωγής των εμπορευμάτων που εξάγονται από μία χώρα μέλος μιας ομάδας χωρών προς μια άλλη χώρα της ιδίας ομάδας για να χρησιμοποιηθούν για μεταγενέστερη επεξεργασία ή μεταποίηση ή για να επανεξαχθούν στην περίπτωση που δεν γίνεται μεταγενέστερη επεξεργασία ή μεταποίηση, αποδεικνύεται με πιστοποιητικό καταγωγής “τύπου Α” που εκδίδεται στην πρώτη χώρα.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

6 Στις 17 Μαΐου 2007, η Veloserviss εισήγαγε στην Ευρωπαϊκή Ένωση ποδήλατα από την Καμπότζη με σκοπό να τα θέσει σε ελεύθερη κυκλοφορία. Βάσει του πιστοποιητικού καταγωγής που είχε εκδοθεί στις 16 Φεβρουαρίου 2007 από την Καμποτζιανή Κυβέρνηση, η Veloserviss δεν κατέβαλε τελωνειακούς δασμούς ούτε ΦΠΑ.

7 Το 2008, η φορολογική αρχή διενήργησε έναν αρχικό εκ των υστέρων τελωνειακό έλεγχο ως προς την περίοδο κατά την οποία εισήχθησαν τα επίμαχα ποδήλατα. Εφόσον δεν διαπιστώθηκαν συναφώς παρατυπίες, η Veloserviss συμμορφώθηκε προς την απόφαση η οποία εκδόθηκε κατόπιν του ελέγχου αυτού.

8 Το 2010, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) ενημέρωσε τη φορολογική αρχή ότι το πιστοποιητικό καταγωγής το οποίο είχε εκδώσει η Καμποτζιανή Κυβέρνηση για τα συγκεκριμένα εμπορεύματα δεν συμμορφωνόταν προς το δίκαιο της Ένωσης.

9 Με βάση τις πληροφορίες αυτές, η φορολογική αρχή προχώρησε σε δεύτερο εκ των υστέρων έλεγχο του ενιαίου διοικητικού εγγράφου το οποίο είχε υποβάλει η Veloserviss και διαπίστωσε ότι στα εν λόγω εμπορεύματα είχαν εφαρμοσθεί αδικαιολόγητες δασμολογικές απαλλαγές.

10 Κατά συνέπεια, με απόφαση της 23ης Ιουλίου 2010, η φορολογική αρχή υποχρέωσε τη Veloserviss να καταβάλει τελωνειακούς δασμούς και τον ΦΠΑ, πλέον τόκων υπερημερίας.

11 Κατόπιν τούτου, η Veloserviss άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ακυρώσεως.

12 Αφού εξέτασε την υπόθεση σε δεύτερο βαθμό, το Administratīvā apgabaltiesa (διοικητικό εφετείο, Λετονία), με απόφαση της 27ης Μαρτίου 2014, επιβεβαίωσε την ακύρωση της από 23 Ιουλίου 2010 αποφάσεως της φορολογική αρχής, κρίνοντας ιδίως ότι, βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 1, του εθνικού φορολογικού νόμου, η φορολογική αρχή δεν είχε την εξουσία να προβεί σε νέο εκ των υστέρων έλεγχο του επίμαχου διασαφηθέντος εμπορεύματος, αφ’ ης στιγμής ο αρχικός έλεγχος είχε δημιουργήσει στη Veloserviss δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, η δε Veloserviss είχε εκπληρώσει όλες τις προβλεπόμενες προϋποθέσεις όσον αφορά την υποβολή της τελωνειακής διασαφήσεως, στο μέτρο που της ήταν αντικειμενικώς αδύνατον να γνωρίζει ότι η καμποτζιανή αρμόδια αρχή είχε εκδώσει πιστοποιητικό το οποίο δεν πληρούσε τις απαιτήσεις του δικαίου της Ένωσης. Επομένως, η Veloserviss είχε ενεργήσει καλόπιστα.

13 Η φορολογική αρχή άσκησε αναίρεση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

14 Με απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, το αιτούν δικαστήριο υπέβαλε μια αρχική αίτηση προδικαστικής αποφάσεως που αφορούσε, κατ' ουσίαν, το ζήτημα αν το άρθρο 78, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα επιτρέπει να περιορίζεται, όπως προβλέπει η λετονική φορολογική νομοθεσία, η δυνατότητα των τελωνειακών αρχών να επαναλάβουν τον εκ των υστέρων έλεγχο.

15 Το Δικαστήριο έδωσε στο ερώτημα αυτό αρνητική απάντηση με την απόφασή του της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Veloserviss (C-427/14, EU:C:2015:803).

16 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά πάντως, στο πλαίσιο της ίδιας πάντοτε αιτήσεως αναιρέσεως που εκκρεμεί ενώπιόν του, ότι αυτή εξακολουθεί να θέτει το ζήτημα της έννοιας της «καλής πίστεως» του οφειλέτη, κατά το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα.

17 Στο πλαίσιο αυτό, η φορολογική αρχή υποστηρίζει, κατά το αιτούν δικαστήριο, ότι το Administratīvā apgabaltiesa (διοικητικό εφετείο) έκρινε άνευ οιασδήποτε βάσεως ότι η Veloserviss είχε ενεργήσει καλόπιστα, οπότε αυτή δεν μπορούσε να επικαλεσθεί το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα. Στις σκέψεις 36 και 40 της αποφάσεως της 8ης Νοεμβρίου 2012, Lagura Vermögensverwaltung (C-438/11, EU:C:2012:703), το Δικαστήριο έκρινε ότι οι αρχές του κράτους εξαγωγής δεν μπορούν να δεσμεύσουν την Ένωση και τα κράτη μέλη της όσον αφορά την εκτίμησή τους περί του κύρους των πιστοποιητικών καταγωγής «τύπου Α», όταν οι τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής έχουν αμφιβολίες για την πραγματική καταγωγή των εμπορευμάτων.

18 Η Veloserviss υποστηρίζει, ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, ότι ορθώς το Administratīvā apgabaltiesa (διοικητικό εφετείο) εφάρμοσε την εν λόγω διάταξη, δεδομένου, αφενός, ότι ούτε οι τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής ούτε η ίδια, ως εισαγωγέας, μπορούσαν να εξακριβώσουν κατά πόσον οι υπηρεσίες του κράτους εξαγωγής είχαν υποπέσει σε σφάλμα και, αφετέρου, ότι η Veloserviss είχε ενεργήσει καλόπιστα καθόσον παρέσχε στη φορολογική αρχή τα στοιχεία τα οποία διέθετε και των οποίων είχε λάβει γνώση. Συναφώς, ορθώς το Administratīvā apgabaltiesa (διοικητικό εφετείο) στηρίχθηκε στην απόφαση C(2012) 8694 της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 2012, με την οποία διαπιστώνεται ότι δικαιολογείται η μη πραγματοποίηση εκ των υστέρων καταλογισμού σε μια συγκεκριμένη περίπτωση (υπόθεση REC 01/2011), δεδομένου ότι οι πραγματικές περιστάσεις που οδήγησαν την Επιτροπή στη λήψη της αποφάσεως αυτής είναι ουσιαστικώς όμοιες προς εκείνες της υποθέσεως της κύριας δίκης.

19 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα προκύπτει ότι, αν ο εξαγωγέας έχει διαπράξει σφάλμα κατά την υποβολή των πληροφοριών, είναι δυνατή η εκ των υστέρων είσπραξη. Αντιθέτως, σε περίπτωση που το σφάλμα έχει διαπραχθεί από τις τελωνειακές αρχές της χώρας εξαγωγής, οι οποίες γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα επίμαχα εμπορεύματα δεν πληρούσαν τους απαιτούμενους όρους, η υποβολή ανακριβούς πιστοποιητικού δεν πρέπει, κατά το αιτούν δικαστήριο, να βλάψει τον εισαγωγέα.

20 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται όμως κατά πόσον το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα έχει εφαρμογή σε μια υπόθεση όπως αυτή που εκκρεμεί ενώπιόν του, στην οποία προκύπτει από έκθεση της OLAF όχι μόνον ότι ο εξαγωγέας υπέβαλε ανακριβή στοιχεία στις τελωνειακές αρχές της χώρας εξαγωγής, αλλά και ότι οι τελωνειακές αρχές της χώρας εξαγωγής διέπραξαν σφάλματα κατά την έκδοση του πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α». Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επίσης σε ποιο βαθμό πρέπει να ληφθεί υπόψη η εκτίμηση των νομικών παραμέτρων και των πραγματικών περιστατικών την οποία πραγματοποίησε η OLAF.

21 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (Ανώτατο Δικαστήριο, τμήμα διοικητικών διαφορών, Λετονία) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει η υποχρέωση του εισαγωγέα να ενεργεί καλόπιστα, η οποία διαλαμβάνεται στο άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του [τελωνειακού κώδικα], την έννοια ότι:
   α) περιλαμβάνει την υποχρέωση του εισαγωγέα να επαληθεύει τις περιστάσεις της εκδόσεως του πιστοποιητικού καταγωγής "τύπου Α" που έλαβε ο εξαγωγέας (πιστοποιητικά των εξαρτημάτων από τα οποία αποτελούνται τα εμπορεύματα, ρόλος του εξαγωγέα στην κατασκευή των εμπορευμάτων κ.λπ.);
   β) ο εισαγωγέας ενεργεί κακόπιστα εκ του γεγονότος και μόνον ότι ο εξαγωγέας ενήργησε κακόπιστα (για παράδειγμα, όταν ο εξαγωγέας δεν αποκαλύπτει την πραγματική προέλευση του κόστους, την αξία των εξαρτημάτων από τα οποία αποτελούνται τα εμπορεύματα κ.λπ. στις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής);
   γ) η υποχρέωση καλόπιστης συμπεριφοράς παραβιάστηκε εκ του γεγονότος και μόνον ότι ο εξαγωγέας υπέβαλε ανακριβή στοιχεία στις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, έστω και αν οι ίδιες οι τελωνειακές αρχές διέπραξαν σφάλμα κατά την έκδοση του πιστοποιητικού;

2) Μπορεί η υποχρέωση του εισαγωγέα να ενεργεί καλόπιστα, η οποία διαλαμβάνεται στο άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του [τελωνειακού κώδικα], να αποδειχθεί επαρκώς κατά νόμο μέσω της γενικής περιγραφής της καταστάσεως που παρατίθεται στην έκθεση της OLAF και των συμπερασμάτων της εκθέσεως αυτής ή οι εθνικές τελωνειακές αρχές οφείλουν πάντως να εξασφαλίζουν πρόσθετες αποδείξεις για τη συμπεριφορά του εξαγωγέα;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

22 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο εισαγωγέας μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών, προβάλλοντας ότι τελούσε σε καλή πίστη, είτε σε περίπτωση που όχι μόνον ο εξαγωγέας υπέβαλε ανακριβή στοιχεία στις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ιδίως ως προς την πραγματική προέλευση του κόστους ή την αξία των εξαρτημάτων από τα οποία αποτελούνται τα επίμαχα εμπορεύματα, αλλά και οι ίδιες οι αρχές αυτές εσφαλμένως χορήγησαν το επίμαχο πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α», είτε σε περίπτωση που ο εισαγωγέας αυτός δεν επαλήθευσε τις περιστάσεις που οδήγησαν στην έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, του πιστοποιητικού αυτού, όπως είναι τα πιστοποιητικά των εξαρτημάτων από τα οποία αποτελούνται τα εμπορεύματα ή ο ρόλος του εξαγωγέα στην κατασκευή τους.

23 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα έχει σκοπό να προστατεύσει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του οφειλέτη ως προς το βάσιμο του συνόλου των στοιχείων που υπεισέρχονται στην απόφαση περί εισπράξεως ή μη των τελωνειακών δασμών (αποφάσεις της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 31, και της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, σκέψη 43).

24 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο εισαγωγέας μπορεί να επικαλεσθεί λυσιτελώς δικαιολογημένη εμπιστοσύνη βάσει της διατάξεως αυτής και να τύχει κατά συνέπεια της προβλεπόμενης σε αυτήν εξαιρέσεως από την εκ των υστέρων είσπραξη μόνον εφόσον συντρέχουν τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις. Καταρχάς, η μη είσπραξη των δασμών πρέπει να οφείλεται σε

σφάλμα των ίδιων των αρμόδιων αρχών, έπειτα, το διαπραχθέν από τις αρχές αυτές σφάλμα πρέπει να είναι τέτοιο που να μην μπορούσε λογικά να γίνει αντιληπτό από καλόπιστο οφειλέτη και, τέλος, ο οφειλέτης αυτός πρέπει να έχει τηρήσει όλες τις διατάξεις της ισχύουσας νομοθεσίας σχετικά με την τελωνειακή του διασάφηση (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 35, και της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 47).

25 Οι προϋποθέσεις αυτές επιμερίζουν, κατ' ουσίαν, τον κίνδυνο από σφάλματα ή παρατυπίες της τελωνειακής διασαφήσεως με βάση τη συμπεριφορά και την επιμέλεια καθενός εκ των εμπλεκομένων, δηλαδή των αρμόδιων αρχών του κράτους εξαγωγής και του κράτους εισαγωγής, του εξαγωγέα και του εισαγωγέα.

26 Πρέπει να εξετασθεί, πρώτον, αν ο εισαγωγέας μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη κατά το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα, προβάλλοντας ότι τελούσε σε καλή πίστη, σε περίπτωση που όχι μόνον ο εξαγωγέας έχει υποβάλει ανακριβή στοιχεία στις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ιδίως ως προς την πραγματική προέλευση του κόστους ή την αξία των εξαρτημάτων από τα οποία αποτελούνται τα επίμαχα εμπορεύματα, αλλά και σε περίπτωση που οι ίδιες οι αρχές αυτές έχουν εσφαλμένως χορηγήσει το επίμαχο πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α».

27 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, βάσει της πρώτης από τις προϋποθέσεις που υπενθυμίζονται στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του οφειλέτη είναι άξια της προβλεπόμενης από την εν λόγω διάταξη προστασίας μόνον αν οι αρμόδιες αρχές δημιούργησαν οι «ίδιες» τη βάση επί της οποίας ερειδόταν η εμπιστοσύνη αυτή (βλ. αποφάσεις της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 31, και της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, σκέψη 44).

28 Συνεπώς, μόνο τα σφάλματα που μπορούν να καταλογισθούν σε ενεργό συμπεριφορά των αρμόδιων αρχών γεννούν δικαίωμα για τη μη εκ των υστέρων είσπραξη των τελωνειακών δασμών (βλ. αποφάσεις της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 31, και της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 54).

29 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', τρίτο εδάφιο, του τελωνειακού κώδικα δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός ανακριβούς πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» συνιστά σφάλμα των «ίδιων» των αρχών αυτών εάν τα ως άνω πιστοποιητικά βασίστηκαν σε ανακριβή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα, εκτός αν, ιδίως, είναι πρόδηλο ότι οι εν λόγω αρχές γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα εμπορεύματα δεν πληρούσαν τους απαιτούμενους όρους ώστε να τύχουν προτιμησιακής μεταχειρίσεως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, σκέψη 19).

30 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, ναι μεν από την απόφαση περί παραπομπής και, ιδίως, από το γράμμα του πρώτου ερωτήματος, υπό γ', προκύπτει ότι το αιτούν δικαστήριο εκκινεί από την παραδοχή ότι οι τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής εσφαλμένως χορήγησαν το επίμαχο στην κύρια δίκη πιστοποιητικό καταγωγής, πλην όμως το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να καθορίσει την ακριβή φύση του σφάλματος αυτού ούτε τον βαθμό στον οποίο οι αρμόδιες αρχές του κράτους εξαγωγής παραπλανήθηκαν ή μπορούσαν να παραπλανηθούν από την ανακριβή διασάφηση του εξαγωγέα.

31 Επομένως, απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει αν, στην υπόθεση της κύριας δίκης, το ανακριβές πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α» εκδόθηκε συνεπεία σφάλματος που πρέπει να καταλογισθεί στις ίδιες τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής ή συνεπεία των δηλώσεων του εξαγωγέα, την ανακρίβεια των οποίων δεν αντιλήφθηκαν, ούτε μπορούσαν να αντιληφθούν, οι αρχές αυτές.

32 Αν αποδειχθεί ότι η πλημμέλεια του πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» οφείλεται σε πταίσμα του εξαγωγέα και ότι οι αρμόδιες αρχές του κράτους εξαγωγής δεν μπορούσαν ούτε όφειλαν να αντιληφθούν το γεγονός ότι τα εμπορεύματα δεν πληρούσαν τους απαιτούμενους όρους ώστε να τύχουν προτιμησιακής μεταχειρίσεως, ο εισαγωγέας πρέπει να υποστεί τις συνέπειες της προσκομίσεως, στο πλαίσιο μεταγενέστερου ελέγχου, ενός εμπορικού εγγράφου το οποίο αποδεικνύεται αναληθές, με συνέπεια ο εισαγωγέας αυτός να μην μπορεί, σε μια τέτοια περίπτωση, να εμποδίσει την εκ των υστέρων είσπραξη των τελωνειακών δασμών (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1996, Faroe Seafood κ.λπ., C-153/94 και C-204/94, EU:C:1996:198, σκέψη 92, και της 14ης Νοεμβρίου 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, σκέψη 43).

33 Επομένως, σε περίπτωση που οι τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής εσφαλμένως χορήγησαν πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α», το δε σφάλμα αυτό αποτελεί συνέπεια των ανακριβών στοιχείων τα οποία υποβλήθηκαν στις αρχές αυτές από τον εξαγωγέα, ιδίως όσον αφορά την πραγματική προέλευση του κόστους ή την αξία των εξαρτημάτων από τα οποία αποτελούνται τα επίμαχα εμπορεύματα, ο εισαγωγέας δεν μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, κατά τη διάταξη αυτή, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών, προβάλλοντας ότι τελούσε σε καλή πίστη, εκτός αν είναι πρόδηλο ότι οι τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα οικεία εμπορεύματα δεν πληρούσαν τους απαιτούμενους όρους ώστε να τύχουν προτιμησιακής μεταχειρίσεως, πράγμα το οποίο απόκειται στο εθνικό δικαστήριο να ελέγξει.

34 Πρέπει, δεύτερον, να κριθεί αν ο εισαγωγέας μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη κατά το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών, προβάλλοντας ότι τελούσε σε καλή πίστη, μολονότι δεν προέβη σε επαλήθευση των περιστάσεων που οδήγησαν στην έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, του πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α», όπως είναι τα πιστοποιητικά των εξαρτημάτων από τα οποία αποτελούνται τα εμπορεύματα ή ο ρόλος του εξαγωγέα στην κατασκευή τους.

35 Το ερώτημα αυτό αφορά ειδικότερα την επιμέλεια την οποία οφείλει να επιδείξει ο εισαγωγέας ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ως καλόπιστος, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

36 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι, έστω και αν, εν προκειμένω, το σφάλμα έπρεπε να ανάγεται σε ενεργό συμπεριφορά των τελωνειακών αρχών του κράτους εξαγωγής, θα χρειαζόταν πάντως επιπλέον, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως, μεταξύ άλλων, να πρόκειται για σφάλμα τέτοιας φύσεως ώστε να μην μπορούσε λογικά να γίνει αντιληπτό από καλόπιστο οφειλέτη, παρά την επαγγελματική του πείρα και την επιμέλεια την οποία όφειλε να επιδείξει (βλ., ιδίως, απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, σκέψη 38).

37 Συναφώς, το Δικαστήριο έκρινε ότι απόκειται στους επιχειρηματίες, εφόσον έχουν αμφιβολίες ως προς την ορθή εφαρμογή των διατάξεων η παράβαση των οποίων μπορεί να έχει ως συνέπεια τη γένεση τελωνειακής οφειλής ή ως προς τον καθορισμό της καταγωγής του εμπορεύματος, να ενημερώνονται και να αναζητούν όλες τις δυνατές διευκρινίσεις προκειμένου να εξακριβώσουν αν ευσταθούν οι αμφιβολίες αυτές (βλ. υπ' αυτήν την έννοια, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1996, Faroe Seafood κ.λπ., C-153/94 και C-204/94, EU:C:1996:198, σκέψη 100, και της 11ης Νοεμβρίου 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, σκέψη 58).

38 Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι απόκειται στους επιχειρηματίες να λαμβάνουν, στο πλαίσιο των συμβατικών τους σχέσεων, τα απαραίτητα μέτρα προκειμένου να προφυλαχθούν από τους κινδύνους ενός εις βάρος τους μέτρου εκ των υστέρων εισπράξεως και ότι ένα τέτοιο προληπτικό μέτρο μπορεί ιδίως να συνίσταται στην εκ μέρους του οφειλέτη απόκτηση από τον αντισυμβαλλόμενο, επ' ευκαιρία ή κατόπιν της συνάψεως της συμβάσεως, όλων των αποδεικτικών στοιχείων που επιβεβαιώνουν ότι τα εμπορεύματα κατάγονται από το κράτος το οποίο υπάγεται στο σύστημα γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων, περιλαμβανομένων και των εγγράφων που αποδεικνύουν την καταγωγή αυτή (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, σκέψεις 30 και 31).

39 Από τα ανωτέρω δεν συνάγεται πάντως γενική υποχρέωση του εισαγωγέα να ελέγχει κατά τρόπο συστηματικό τις περιστάσεις της εκδόσεως, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α», στις οποίες περιλαμβάνεται και ο ρόλος του εξαγωγέα στην κατασκευή των εμπορευμάτων. Ο εισαγωγέας υπέχει τέτοια υποχρέωση μόνον αν έχει προφανείς λόγους ώστε να αμφιβάλλει για την ορθότητα ενός πιστοποιητικού καταγωγής. Σε μια τέτοια περίπτωση, αν παρ' όλ' αυτά δεν αναζήτησε πληροφορίες, εντός των ορίων των δυνατοτήτων του, για τις περιστάσεις της εκδόσεως του πιστοποιητικού αυτού προκειμένου να ελέγξει αν οι εν λόγω αμφιβολίες ήταν δικαιολογημένες, θα πρέπει να κριθεί ότι το πρόδηλο σφάλμα των τελωνειακών αρχών του κράτους εξαγωγής θα μπορούσε ή θα έπρεπε να είχε γίνει αντιληπτό από τον εισαγωγέα, κατά τρόπον ώστε αυτός να μη δύναται να προβάλει ότι τελούσε σε καλή πίστη κατά το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα.

40 Τέτοια γενική υποχρέωση του εισαγωγέα δεν συνάγεται ούτε από το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', τέταρτο εδάφιο, του τελωνειακού κώδικα, κατά το οποίο, για να μπορεί να επικαλεσθεί την καλή του πίστη, ο οφειλέτης πρέπει να αποδείξει ότι, «κατά την περίοδο των συγκεκριμένων εμπορικών πράξεων, κατέβαλε κάθε επιμέλεια ώστε να εξακριβωθεί ότι τηρούνται όλες οι προϋποθέσεις για την προτιμησιακή μεταχείριση».

41 Τρίτον, πρέπει να εξακριβωθεί αν ο διασαφητής όντως παρέσχε στις αρμόδιες τελωνειακές αρχές όλα τα απαραίτητα στοιχεία που προβλέπονται από το δίκαιο της Ένωσης και από την εθνική νομοθεσία η οποία, όπου απαιτείται, συμπληρώνει ή μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη το δίκαιο αυτό, όσον αφορά την τελωνειακή μεταχείριση που ζητείται για το οικείο εμπόρευμα (βλ. υπ' αυτήν την έννοια, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1996, Faroe Seafood κ.λπ., C-153/94 και C-204/94, EU:C:1996:198, σκέψη 108, και της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 33).

42 Εν προκειμένω, είναι έργο του αιτούντος δικαστηρίου να εκτιμήσει, με βάση το σύνολο των συγκεκριμένων στοιχείων της διαφοράς της κύριας δίκης, αν εν προκειμένω συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα, όπως υπενθυμίζονται στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως και αποσαφηνίζονται από το Δικαστήριο στο πλαίσιο της παρούσας αποφάσεως, κατά τρόπον ώστε ο εισαγωγέας της υποθέσεως της κύριας δίκης να μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη κατά το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 34).

43 Κατόπιν των ανωτέρω, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο εισαγωγέας μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών, προβάλλοντας ότι τελούσε σε καλή πίστη, μόνον εφόσον συντρέχουν τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις. Καταρχάς, η μη είσπραξη των δασμών αυτών πρέπει να οφείλεται σε σφάλμα των ίδιων των αρμόδιων αρχών, έπειτα, το σφάλμα αυτό πρέπει να είναι τέτοιο που να μην μπορούσε λογικά να γίνει αντιληπτό από καλόπιστο οφειλέτη και, τέλος, ο οφειλέτης αυτός πρέπει να έχει τηρήσει όλες τις ισχύουσες διατάξεις σχετικά με την τελωνειακή του διασάφηση. Δεν υφίσταται τέτοια δικαιολογημένη

εμπιστοσύνη ιδίως σε περίπτωση που ο εισαγωγέας, μολονότι είχε προφανείς λόγους ώστε να αμφιβάλλει για την ορθότητα ενός πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α», δεν αναζήτησε πληροφορίες, εντός των ορίων των δυνατοτήτων του, για τις περιστάσεις της εκδόσεως του πιστοποιητικού αυτού προκειμένου να ελέγξει αν οι αμφιβολίες αυτές ήταν δικαιολογημένες. Μια τέτοια υποχρέωση δεν σημαίνει πάντως ότι ο εισαγωγέας οφείλει γενικώς να ελέγχει κατά τρόπο συστηματικό τις περιστάσεις της εκδόσεως, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α». Είναι έργο του αιτούντος δικαστηρίου να εκτιμήσει, με βάση το σύνολο των συγκεκριμένων στοιχείων της διαφοράς της κύριας δίκης, αν οι τρεις αυτές προϋποθέσεις συντρέχουν εν προκειμένω.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

44 Με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, είναι δυνατόν να συναχθεί, από τα στοιχεία και μόνο μιας εκθέσεως της OLAF, ότι ο εισαγωγέας δεν μπορεί βασίμως να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών, ή αν οι αρμόδιες τελωνειακές αρχές οφείλουν να εξασφαλίσουν πρόσθετες αποδείξεις για τη συμπεριφορά του εξαγωγέα.

45 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το ζήτημα αν ο εισαγωγέας δύναται, βάσει του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα, να εμποδίσει την εκ των υστέρων είσπραξη των εισαγωγικών δασμών πρέπει να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα των τριών σωρευτικών προϋποθέσεων εφαρμογής της διατάξεως αυτής, οι οποίες εκτέθηκαν στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως και των οποίων το περιεχόμενο καθορίστηκε ειδικότερα στο πλαίσιο της απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των συγκεκριμένων πραγματικών στοιχείων της υπό κρίση περιπτώσεως.

46 Σε ό,τι αφορά, ειδικότερα, τη συμπεριφορά του εξαγωγέα, από τις σκέψεις 27 έως 32 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι ο εισαγωγέας δεν μπορεί να επικαλεσθεί τέτοια δικαιολογημένη εμπιστοσύνη και να αποφύγει για τον λόγο αυτό την εκ των υστέρων είσπραξη των τελωνειακών δασμών, αν η έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός ανακριβούς πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» μπορεί να καταλογισθεί στην συμπεριφορά του εξαγωγέα (βλ. υπ' αυτήν την έννοια, ιδίως, απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 54).

47 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου περί των κρίσιμων συναφώς κανόνων κατανομής του βάρους αποδείξεως, απόκειται καταρχήν στις τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής, οι οποίες σκοπεύουν να προβούν σε εκ των υστέρων είσπραξη τελωνειακών δασμών, να αποδείξουν ότι η έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ανακριβούς πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» οφείλεται στην ανακριβή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα. Όταν όμως οι τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής αδυνατούν να παράσχουν την εν λόγω απόδειξη, ιδίως εξαιτίας αμέλειας που καταλογίζεται αποκλειστικώς στον εξαγωγέα, απόκειται, ενδεχομένως, στον εισαγωγέα να αποδείξει ότι το εν λόγω πιστοποιητικό βασίστηκε σε ορθή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα (βλ. υπ' αυτήν την έννοια, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, σκέψεις 39 και 46, και της 8ης Νοεμβρίου 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, σκέψη 41).

48 Συναφώς, στο μέτρο που περιέχει λυσιτελή προς τούτο στοιχεία, μια έκθεση της OLAF δύναται να ληφθεί υπόψη προκειμένου να διαπιστωθεί κατά πόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις ώστε ο εισαγωγέας να μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη κατά το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα.

49 Πάντως, στο μέτρο που μια τέτοια έκθεση περιέχει μόνο, πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να επαληθεύσει, τη γενική περιγραφή της συγκεκριμένης περιπτώσεως, η έκθεση αυτή δεν αρκεί από μόνη της για να διαπιστωθεί κατά πόσον οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται από κάθε άποψη, ιδίως όσον αφορά την κρίσιμη συμπεριφορά του εξαγωγέα.

50 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, είναι δυνατόν να συναχθεί από τα στοιχεία μιας εκθέσεως της OLAF ότι ο εισαγωγέας δεν μπορεί βασίμως να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών. Στο μέτρο όμως που μια τέτοια έκθεση περιέχει μόνο γενική περιγραφή της συγκεκριμένης περιπτώσεως, πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να επαληθεύσει, η έκθεση αυτή δεν αρκεί από μόνη της για να αποδείξει επαρκώς κατά νόμον ότι οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται όντως από κάθε άποψη, ιδίως όσον αφορά την κρίσιμη συμπεριφορά του εξαγωγέα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, απόκειται καταρχήν στις τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής να αποδείξουν, με πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία, ότι η έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός ανακριβούς πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» οφείλεται στην ανακριβή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα. Πάντως, όταν οι τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής αδυνατούν να παράσχουν την εν λόγω απόδειξη, απόκειται, ενδεχομένως, στον εισαγωγέα να αποδείξει ότι το εν λόγω πιστοποιητικό βασίστηκε σε ορθή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

51 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο εισαγωγέας μπορεί να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών, προβάλλοντας ότι τελούσε σε καλή πίστη, μόνον εφόσον συντρέχουν τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις. Καταρχάς, η μη είσπραξη των δασμών αυτών πρέπει να οφείλεται σε σφάλμα των ίδιων των αρμόδιων αρχών, έπειτα, το σφάλμα αυτό πρέπει να είναι τέτοιο που να μην μπορούσε λογικά να γίνει αντιληπτό από καλόπιστο οφειλέτη και, τέλος, ο οφειλέτης αυτός πρέπει να έχει τηρήσει όλες τις ισχύουσες διατάξεις σχετικά με την τελωνειακή του διασάφηση. Δεν υφίσταται τέτοια δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ιδίως σε περίπτωση που ο εισαγωγέας, μολονότι είχε προφανείς λόγους ώστε να αμφιβάλλει για την ορθότητα ενός πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α», δεν αναζήτησε πληροφορίες, εντός των ορίων των δυνατοτήτων του, για τις περιστάσεις της εκδόσεως του πιστοποιητικού αυτού προκειμένου να ελέγξει αν οι αμφιβολίες αυτές ήταν δικαιολογημένες. Μια τέτοια υποχρέωση δεν σημαίνει πάντως ότι ο εισαγωγέας οφείλει γενικώς να ελέγχει κατά τρόπο συστηματικό τις περιστάσεις της εκδόσεως, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α». Είναι έργο του αιτούντος δικαστηρίου να εκτιμήσει, με βάση το σύνολο των συγκεκριμένων στοιχείων της διαφοράς της κύριας δίκης, αν οι τρεις αυτές προϋποθέσεις συντρέχουν εν προκειμένω.

2) **Το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 2913/92, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 2700/2000, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, είναι δυνατόν να συναχθεί από τα στοιχεία μιας εκθέσεως της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) ότι ο εισαγωγέας δεν μπορεί βασίμως να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών. Στο μέτρο όμως που μια τέτοια έκθεση περιέχει μόνο γενική περιγραφή της συγκεκριμένης περιπτώσεως, πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να επαληθεύσει, η έκθεση αυτή δεν αρκεί από μόνη της για να αποδείξει επαρκώς κατά νόμον ότι οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται όντως από κάθε άποψη, ιδίως όσον αφορά την κρίσιμη συμπεριφορά του εξαγωγέα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, απόκειται καταρχήν στις τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής να αποδείξουν, με πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία, ότι η έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός ανακριβούς πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» οφείλεται στην ανακριβή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα. Πάντως, όταν οι τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής αδυνατούν να παράσχουν την εν λόγω απόδειξη, απόκειται, ενδεχομένως, στον εισαγωγέα να αποδείξει ότι το εν λόγω πιστοποιητικό βασίστηκε σε ορθή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα.**

(υπογραφές)